

opusdei.org

Homilie při obřadu blahořečení Guadalupe Ortiz de Landázuri

Text homilie, kterou na obřad blahořečení Guadalupe Ortiz de Landázuri připravil kardinál Giovanni Angelo Becciu.

28.05.2019

„*Vy jste světlo světa*“ (Mt 5, 4)

Drazí bratři a sestry,

při poslechu těchto slov, která Kristus směřuje ke svým učedníkům, a která jsme si dnes vyslechli, se nás jakoby zmocňuje strach. Chtěli bychom ihned odpovědět Mistru: Světlo světa jsi ty! Ve skutečnosti si vzpomínáme na slova, která pronesl sám o sobě: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, (...) bude mít světlo života“ (Jan 8,12). Nicméně tyto listy evangelia jsou připomínkou, že také nám Pán říká, že jsme světlo světa, protože jsme jej obdrželi od něho. On nepřišel na svět, aby pouze „*byl světlem*“, ale aby také „*dal světlo*“, aby jej předal do myslí a srdcí těch, kteří v něj věří. Proto dodává: *Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítilna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě.* (Mt 5,14-15)

Máme proto úkol. Máme odpovědnost za dar, který jsme obdrželi: odpovědnost za světlo,

které nám bylo předáno. Nemůžeme si jej přivlastnit a nechat si ho pouze pro sebe. Jsme povoláni k tomu, předávat jej druhým, darovat jej: máme jím svítit lidem (v. 16).

Blahoslavená Guadalupe si byla vědoma této pravdy. Ona je pro nás vzorem toho, jak máme bratřím ukazovat světlo, kterým je Kristus. Nacházíme se před ženou, jejíž život byl naprosto prosvícen věrností Evangelium. Mnohostranným a ozařujícím bylo světlo pro ty, kteří se s ním potkávali během jejího života, ukazujíc odvahu a radost ze života, které pramenily z jejího odevzdání se Bohu, s jehož vůlí se sjednocovala každý den. Objevení tohoto světla ji přimělo být odvážnou svědkyní a ohlašovatelkou Božího slova. Zdroje jejího plodného křesťanského života byla její hluboká a stálá jednota s Kristem. Její stálý a již od mládí vedený dialog s Bohem se uskutečňoval prostřednictvím

intenzivního svátostného života a delšími chvílemi usebrání: mše svatá a zpověď byly pilíře jejího duchovního života. Zbožná modlitba růžence byla jasným znakem jejího hlubokého spojení s Matkou Boží, k jejíž přímluvě se často utíkala. Guadalupe prošla cestou hluboké a zralé modlitby, díky které hluboce a mysticky zakoušela přítomnost Pána a jeho milosrdnou lásku. Právě z kontempace velikonočního tajemství vytrysklo světlo pravdy, které vedlo její kroky. Toto samotné světlo pak proměnila ve „svítilnu“ postavenou „na podstavec, takže svítí všem v domě“ (v. 15).

Kříž nemeškal, aby se objevil v jejím životě. V těžkém čase občanské války přijala s heroickou statečností, která byla plodem taktéž heroické víry, naděje a lásky, tragickou popravu svého otce, nebezpečí ozbrojeného konfliktu, vzdálení se z Madridu, chudobu a přerušování studia.

Uprostřed duchovní a materiální pouště se odehrálo setkání, které naprosto obrátilo její život. Během nedělní mše svaté zakusila dotek milosti – pocítila potřebu najít někoho, kdo by jí pomohl nalézt odpovědi na nejhlubší nároky duchovního života. Díky tomu prostřednictvím jednoho přítele vstoupila do kontaktu se zakladatelem Opus Dei. Setkání se stalo rozhodujícím krokem k životu plně odevzdanému Bohu. Vstupem do Díla se ukázala její disponibilita předávat všem a všude se zaníceným a velkorysým nadšením radost z nalezení „*drahocenné perly*“ z evangelia. Začala podnikat intenzivní apoštolát na mnoha místech upevňujíc s jednoduchostí a na všech místech pouta přátelství s mladými lidmi, která byla podpořena její vírou, zbožností, láskou a nakažlivou a zdravou radostí. Pochopila, že jednota s Bohem nemůže být omezena na chvíle modlitby v nějaké

kapli, ale celý den se stal příležitostí na prohloubení vztahu s Bohem. Charakteristickým znakem jejího duchovního života byla snaha proměnit vše, co dělala, v modlitbu. Vzhledem k tomu ráda opakovala, že je důležité kráčet „s nohama na zemi, ale s pohledem upřeným vždy k nebi, abychom lépe vnímali, co se děje kolem nás“.

Když se jí zakladatel, Escrivá de Balaguer, zeptal, zda je ochotná odejít do Mexika a začít tam Dílo, ihned s radostí souhlasila. Již nemela jiný zájem než být poslušným nástrojem v rukou Božích. Aby překonala pochopitelné rodinné problémy a duchovně se připravila na plnění toho, co jí Bůh prosí, obracela se k Panně Marii Guadalupské. V Mexiku se její apoštolská práce zakládala na lásce k Bohu, která se proměnila v život zbožnosti a odevzdanosti do jeho rukou a v misionářský zápal.

Především se věnovala dobré formaci těch, které přicházely, naléhala na důležitost vytrvalosti, podporovala svým duchem modlitby, skromnosti a vytrvalosti. Bylo zřejmé, že pracuje pouze pro Boží slávu a rozšíření jeho království.

Když odjela do Říma, kde se podílela na vedení Díla, byla poslušná, pokorná a jako vždy veselá, věnujíc se práci v kanceláři a modlitbě. Po svém návratu do Španělska se vrátila k výuce a formaci mladých žen v Díle. Bylo to období rozhodného, stálého, velkorysého a radostného závazku, žít se stále větší radikálností Evangelium. Jednalo se o vědomou odpověď na Boží lásku, do které se cítila oblečena, zvláště v nejtragičtějších chvílích jejího života. Byl to závazek žít předsevzetí být svatý podle spirituality Opus Dei podporovaný touhou zapojit do stejného dobrodružství co nejvíce bratrů a sester.

Blahoslavená Guadalupe uměla být v každém okamžiku darem pro druhé, starajíc se zvláště o formaci studentů a věnujíc se vědeckému výzkumu ve službě rozvoje společnosti. Vedle toho bylo její srdce vždy otevřeno potřebám druhých tím, že měla vždy otevřený a chápající postoj. Za všech okolností se projevovala jako silná žena. Její síla se zvláště objevovala ve chvílích těžkostí, při realizaci nových apoštolských děl, v těžkých podmínkách evangelizace, a zvláště v umění přijímat s trpělivostí fyzická utrpení, která vážně ovlivňovala její život. Vše dokázala přijímat bez podmínek a bez stížností, proměňujíc nemoc v krásnou oběť Nejvyššímu v hluboké jednotě s Ukřižovaným.

Nová blahoslavená nám křesťanům dneška sděluje, že je možné harmonizovat modlitbu a činnost, kontemplaci a práci prostřednictvím života založeného na důvěře v Boha a pocitu vyjádření jeho vůle, kterou

je třeba žít v každém okamžiku. Vedle toho nás učí, jak atraktivní je mít schopnost naslouchat a žít vždy s radostným přístupem i k těm nejbolestnějším situacím. Guadalupe se nám takto ukazuje jako vzor křesťanské ženy, které byla vždy na místě, které si pro ni Bůh přál, zvláště v sociálních projektech a vědeckém výzkumu. Zkrátka Guadalupe byla darem pro církev a je příkladem hodným následování.

Bohatost její víry, naděje a lásky je obdivuhodným vyjádřením toho, co Druhý vatikánský koncil potvrdil o povolání všech věřících ke svatosti, upřesňující, že ať každý směřuje k tomuto cíli „svou vlastní cestou“ (Lumen gentium, 41). Tento pokyn Druhého vatikánského koncilu nachází dnes své naplnění blahořečením této ženy, k jejíž modlitbě a přímluvě se utíkáme, abychom byli vždy lepšími svědky

Kristova světla a svítilnami, které
prosvítí temnoty našeho času.

Ano, volejme k ní: Blahoslavená
Guadalupe, oroduj za nás!

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
homilie-blahoslaveni-guadalupe-ortiz-
landazuri/](https://opusdei.org/cs-cz/article/homilie-blahoslaveni-guadalupe-ortiz-landazuri/) (15.04.2025)